

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387878288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg drog ham med mig ind i Salen; men her holdt han mig tilbage, standsede, og sagde: »Bie Kjære! jeg maae summe mig lidt – hende – i Livorno – han i Nat fortalte om – hørte De det?» »Noget af det« svarte jeg; »jeg vaagnede hændelsesviis mod Enden af Historien.« »Men hvad siger De?» udtraabte han, og slog Armene over hinanden, idet han med store Øjne stirrede paa mig »denne franske Pige – hm! Rousseau – Rousseau – eller hvad det var hun hedde – og Comtessen? –« »– er een og samme Person« forsikkrede jeg. »Nu skal De see – hun gjør ham sikkerlig Afbigt for hendes ugrundede Mistanke – kom! – Endnu vilde han ikke afsted; Tvivlen fik atter Overhaand; han satte Næverne i Siden, og saae paa mig med et Smil, der omtrent skulde sige saa meget som: »Det er et eller andet Skjælsmerie, du har for.« – I dette Øjeblik hørte vi Comtessen sige: »naar De ret vil betragte min gode Alice, vil De selv let opdage den store Liighed i Deres Ansigts-træk, som gav Bagtaalsen Vægt. Jeg var allerede to Dagsrejsen fra Livorno, da hun bragte mig ud af Vildfarelsen; og da jeg ankom der igjen, var De borte.« »*Per deum optimum maximum!*«* raabte Conrectoren, »*ita se habet res.*« Og dermed sprang han foran mig ind til de Lykkelige.

Nu først blev jeg mig det søde Haab om Alices Besiddelse fuldkommen bevidst; og med bankende Hjerter gik ogsaa jeg derind. –

Forsoningen mellem de Gjenfundne var fuldbragt. Alle tre stode Haand i Haand; og en Glæde som vi tænke os de Saliges, straalede i deres Aasyn. »Broder!« raabte Captainen, og faldt med frembristende Taarer om Broderens Hals.

Jeg nærmede mig til Alice. Hun rødmede i yndig Forvirring. Først end jeg nu anden Gang bejlede, læste jeg hendes Svar; og dette hævede mit Mod. »Edle Alice!« sagde jeg »er Hindringen nu bortrøddet? og tør jeg haabe?» Med et engleligt Smil svarede hun: »der ere mine Forældre!« – Begge havde hørt mit Andrag; og Comtessen tog Ordet, tilligemed Alices Haand: »hun elsker Dem, Hr. Rector, og hun er Dem værd. Allerede for to Dage siden mærkede jeg noget; men seer nu først hvad det betydede → hun lagde hendes Haand i min ← tag hende! og elsk hende som hun fortjener.«

Gud veed, hvor Tiden blev af; men det var Middag, inden Kammeraadens og alle de øvrige erfarede, hvad der imidlertid var fore-

* Ved den store og gode Gud! – det forholdet sig saa.